

May 20, 2024

Резюмета на рецензираните публикации по чл. 107, ал. 1, т. 17 от Правилника за условията и реда за придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности в СУ „Св. Климент Охридски” за гл. ас. д-р Ивайло Костов

За участие в конкурса са представени научни публикации, в които са изследвани различни въпроси, свързани с гражданския процес. Тези публикации не са използвани за участие в предходен конкурс за заемане на академична длъжност и са публикувани след защитата на дисертационния труд за придобиване на научната и образователна степен „доктор“.

В обявения конкурс кандидатът участва с едно монографично изследване, две студии и четири статии.

I. МОНОГРАФИЯ:

I.1. Костов, И. Изменение на иска. София: Enthusiast, 2023, 288 с., ISBN 978-619-164-555-8 COBISS.BG-ID - 62203656

Монографията „Изменение на иска“ е в общ обем 288 страници и включва увод, четири глави, заключение, библиография и индекс на понятията. В библиографията са посочени използваните в работата 73 заглавия, от които 64 на български език и 9 чуждестранни съчинения. Предмет на изследването е правната уредба на изменението на иска в Гражданския процесуален кодекс от 2007 г.

Първата глава е посветена на общата характеристика на изменението на иска като процесуален институт. Направен е кратък исторически и сравнителноправен обзор на мястото и уредбата на изменението на иска в основните континентални системи. Обоснован е изводът, че българската процесуална уредба е повлияна в отделните периоди от различни чуждестранни разрешения и познава както принципната забрана за изменение на иска, особено в хипотезата на изменение на иска без съгласие на ответника, и неговата принципна допустимост. Тъй като уредбата на изменението на иска в чуждестранните законодателства следва процесуалната традиция в отделните държави, в едни случаи изменението на иска е принципно допустимо (Франция), в други е

May 20, 2024

принципно забранено (Италия), а в трети допустимостта на изменението на иска се обуславя почти безусловно от съгласието на ответника (Германия).

Въз основа на становищата в българската процесуална литература и при съобразяване на действащата процесуална уредба е изведено понятието за изменение на иска. То е процесуално действие, с което в образуваното по предявения иск дело ищецът променя посочените в исковата молба основание или петитум на иска или някоя от страните по делото. Това определение държи сметка за обстоятелството, че запазването на извършените до момента на изменението процесуални действия на страните, което традиционно се поддържа в процесуалната теория при дефинирането на понятието за изменение на иска, търпи известно изключение при замяна на предмета и особено при изменението на основанието на иска.

В тази глава последователно са разгледани основанието, петитума и страните като индивидуализиращи елементи на предявения иск. Приема се, че в българския граждански процес под основание на иска следва да се разбират конкретни житейски факти, за които ищецът твърди в обстоятелствената част на исковата молба, че са се случили в действителност. Тези факти трябва да съответстват на предвидения в правната норма юридически факт/ фактически състав на гражданско правоотношение, което е предмет на иска. Ищецът излага фактите, които очертават основанието на иска, в обстоятелствената част на исковата молба. След предявяване на иска законът допуска възможността ищецът да промени правопораждащите спорното право факти, за да поправи допуснатата от него грешка или да съобрази предявения иск с новонастъпили факти, които променят или са от значение за спорното материално право.

В изложението са очертани особеностите при основанието на отрицателните установителни искове, установителните искове за нищожност на сделка и установителните искове за факти. Поддържа се виждането, че особеностите при различните отрицателни установителни искове изключват единен извод относно фактите, които формират тяхното основание. При тези искове не може да се формира и общовалиден извод дали основанието на отрицателния установителен иск е индивидуализиращ негов елемент предвид естеството за защита на материално правоотношение. Приема се, че в основанието на отрицателния установителен иск за нищожност на правна сделка се включва и порокът, който води до недействителност на

May 20, 2024

делката. Направен е извод, че при установителните искове за факти не може да бъде изведено единно понятие за основанието на иска – то винаги е факт от обективната действителност, но в едни случаи съвпада с факта – предмет на делото, а в други случаи се различава от него.

В следващите параграфи от тази глава са разгледани петитума и страните като индивидуализиращи елементи на иска. Ищецът следва да посочи в петитума на исковата молба материалното право, спора по което съдът трябва да разреши със съдебното решение, както и точно да определи вида и обема на търсената защита. За целите на изменението на иска се приема, че под „страна“ се имат предвид единствено главните страни в исковото производство – ищецът и ответникът.

В последния параграф от тази глава са направени съответните отграничения между изменението на иска, поправката и поясняването и допълването на исковата молба.

Във втората глава са разгледани способите за изменение на иска. Това са изменението на основанието, изменението на петитума и изменението на страните по делото. Въз основа на извършения анализ се достига до извода, че замяната на предмета на делото чрез изменение на основанието на предявения иск е винаги допустима форма на изменението на иска, стига заявеният петитум да не се променя. Чрез замяната на очертаното в обстоятелствената част на исковата молба основание на иска с друго на ищеца е предоставена възможност да поправи допуснатата от него грешка в предявения от него иск чрез въвеждането на нови факти в процеса. Приема се, че именно това е проявната форма на изменение на основанието на иска, която има предвид чл. 214, ал. 1 ГПК, съгласно който в първото заседание ищецът може да измени основанието на своя иск, ако това е уместно с оглед защитата на ответника.

В монографията се приема, че изменението на иска не може да се използва като способ за въвеждане на ново спорно право, непредявено пред съда с първоначалната искова молба, било чрез добавяне на ново основание, било чрез добавяне на нов петитум към вече заявения. Изключването на някой от първоначално съединените за общо разглеждане искове също не е проявна форма на изменението на иска и в частност на намаляването на иска. Направеният анализ обуславя извода, че допустимите проявни форми на изменение на петитума, които засягат спорния предмет, са замяната на петитума, намаляването на размера на иска и увеличаването на размера на иска.

May 20, 2024

Единствено допустимите форми на изменение на петитума чрез промяна на вида на търсената защита са преминаване от установителен иск към осъдителен и обратно.

Въз основа на направения анализ се приема, че изменението на иска чрез замяната на страна е предприетата от ищеца промяна на една от първоначалните главни страни, при която процесуалните действия, извършени преди промяната, запазват силата си спрямо новата страна. Единствено замяната на ищеца и на ответника са допустимите проявни форми на изменението на иска.

В третата глава са разгледани последователно допустимите съгласно анализа във втората глава проявни форми на изменението на иска. Това са намаляването на размера на иска, увеличаването на размера на иска, замяната на спорния предмет, замяната на вида на търсената защита и замяната на ищеца или на ответника.

В изложението е обосновано виждането, че единствената допустима форма на намаляване на иска е намаляването на размера на предявения иск. Приема се, че при липсата на уредени от закона процесуални последици на това процесуално действие, намаляването на размера на иска не представлява самостоятелен способ за десезиране на съда с част от спорния предмет. Изявлението на ищеца за намаляване на размера на иска само по себе си не е достатъчно, за да породи целения от ищеца ефект. Към това изявление трябва да бъде прикрепено още едно, с което да се обвърже извършеното изменение на иска с последиците на някой от възможните способности за десезиране на съда – оттегляне или отказ от иска. Това второ изявление също трябва да бъде направено изрично от ищеца, тъй като съдът не може да обвърже служебно последиците на оттеглянето или отказа към намаляването на иска.

В съответствие с направените изводи, че добавянето на допълнително основание или петитум във вече образуваното производство не представлява изменение в предмета, а ГПК не допуска последващо обективно съединяване на искове по почин на ищеца в общия исков процес, се приема, че единствената възможна проявна форма на изменението на иска чрез увеличаване на спорния предмет е увеличаването на размера на предявения иск във висящия процес. Вън от това, съгласно чл. 214, ал. 2 ГПК ограниченията във връзка с предпоставките за изменението на иска не се прилагат относно прибавянето на изтекли лихви или на събрани добиви от вещта след неговото

May 20, 2024

предявяване. Последното представлява особен случай на увеличаване на предмета на делото, който е изрично предвиден в закона.

Замяната на спорния предмет може да бъде осъществена чрез замяната на основанието на предявения иск или замяната на петитума във висящия процес. При тази форма на изменение на иска първоначалният спорен предмет престава да бъде обект на защита в своята цялост. До замяна на основанието на първоначално предявения иск се стига, когато в хода на производството ищецът замени правопораждащият факт или фактически състав с друг. По този начин субективното материално право престава да бъде предмет на предявения иск и предмет става онова право, което се индивидуализира с новия факт или фактически състав. Въз основа на направения анализ се приема, че процесуалната конструкция при замяната на предмета не изисква изрично прекратяване на производството по иска, с който съдът е десезиран. След изменението продължава разглеждането на иска при запазване на два от трите негови съществени елемента. С оглед на тези изводи е направено обобщението, че при съществуващата процесуална уредба изменението на иска чрез замяна на основанието или на петитума е самостоятелен десезиращ способ по отношение на първоначално предявения иск. Допуснатото изменение на иска чрез замяна на предмета задължава съда да изостави разглеждането на първоначално предявения иск и произнасянето по него. За ищеца остава открита възможността да предяви отново същия иск, ако са налице процесуалните предпоставки за това. За разлика от изменението на иска чрез замяна на спорния предмет, замяната на вида на търсената от ищеца защита е допустимо единствено при наличието на интерес от подобно изменение.

В параграфа, в който се разглежда замяната на ищеца или ответника като проявна форма на изменението на иска, са направени съответните изводи по отношение на същността на съгласието на страните като условие за допустимостта на предприетото изменение. Направен е по-общият извод, че изменението на иска чрез заместване на някоя от първоначалните главни страни в процеса е самостоятелен способ за десезиране на съда.

Предмет на четвъртата глава на монографията е производството по изменение на иска. Обсъдени са проблемите, свързани с баланса на принципите на процеса по отношение на този процесуален институт. Последователно са разгледани условията за

May 20, 2024

допустимостта на изменението на иска и тяхното приложение по отношение на различните проявни форми. Направени са съответните изводи във връзка с характера на актовете на съда, с които той се произнася по предприетото изменение, както и процесуалните средства за техния контрол. Разгледани са особеностите на изменението на иска в особените искове производства, при исковите производства, които се предхождат от административна фаза и в арбитражния процес.

В заключението са обобщени основните изводи, направени в изложението.

II. СТУДИИ И СТАТИИ:

II.1. Костов, И. Изменението на иска в системата от способности за десезиране на съда. – Търговско право, **2023**, № 2, 17-38, ISSN 0861-6892

В студията се обсъждат въпросите, свързани с мястото на изменението на иска сред десезиращите съда способности по отношение на допустимите проявни форми на изменението на иска - намаляване на размера на иска, замяна на спорния предмет и заместване на една от главните страни, съгласно действащата процесуална уредба. Обоснован е изводът, че изменението на иска, осъществено чрез намаляването на размера на иска, замяната на спорния предмет и заместването на някоя от главните страни, води до десезиране на съда с част или с целия първоначален предмет, съответно с предявения иск от или срещу първоначалния ищец или ответник. Приема се, че допуснатите от съда замяна на спорния предмет или заместване на някоя от главните страни имат пряк десезиращ ефект. Този ефект настъпва самостоятелно, без изменението на иска да се съчетава с оттегляне или отказ от иска. Обратно, при намаляване на размера на иска не може да се постигне пряк десезиращ ефект, тъй като непълнотата в нормативната уредба не позволява от извършеното от ищеца процесуално действие да настъпят целените с него последици, без те да бъдат съчетани с последиците на оттеглянето или отказа от иск. За да може тази проявна форма на изменението на иска да намери мястото си в системата на десезиращите способности, е предложена законодателна промяна, с която пряко да бъдат уредени последиците, които настъпват от извършеното изменение на иска спрямо частта от спорното право, с която искът се намалява.

May 20, 2024

II.2. Костов, И. Проблеми на допускането до касационно обжалване по чл. 280 ГПК. – Съвременно право, **2019**, № 1, 7-30, ISSN 0861-1815.

Правото на достъп до съд не е абсолютно и може да бъде обект на ограничения. Предвидените в процесуалното законодателство предпоставки за допускане до касационно обжалване на въззивните решения трябва да отговарят на изискванията, наложени в практиката на ЕСПЧ, както и на конституционната уредба в съответната държава. Предмет на студията е общата предпоставка по чл. 280, ал. 1 ГПК – произнасяне във въззивното решение по процесуалноправен и материалноправен въпрос, който да обуслови допускането до касационно обжалване. Обосновава се изводът, че съществуването на тази предпоставка в процесуалната уредба е неудачно, тъй като ограничава достъпа до касационното обжалване и противоречи на ролята и значението на касационната инстанция в системата на съдилищата.

II.3. Костов, И. За правомощията на съда при определянето по справедливост на размера на обезщетението за неимуществени вреди. - Съвременно право, **2021**, № 4, 56-63, ISSN 0861-1815.

Статията разглежда обхвата на правомощието на съда за определяне на справедливо обезщетение за претърпените неимуществени вреди. Обосновава се изводът, че, при определяне на размера на обезщетението, съдът е свободен при преценката на дължимото обезщетение и следва да бъде воден единствено от законовото изискване това обезщетение да бъде справедливо. При присъждане на обезщетението съдът е ограничен от заявеното в исковата молба и не може да присъди сума, която надхвърля поисканата в петитума на исковата молба.

II.4. Костов, И. За приложното поле на иска по чл. 124, ал. 4 ГПК. – Търговско право, **2019**, № 1, 5-14, ISSN 0861-6892

Предмет на статията е допустимостта на установяването на истинността или неистинността на документ чрез предявяването на иска по чл. 124, ал. 4, изр. I ГПК. Анализът обхваща действащата процесуална уредба, разгледана в светлината на задължителната практика на Върховния касационен съд. Обосновава се изводът, че чл.

May 20, 2024

133 ГПК в частта „не оспори истинността на документ“ и чл. 193, ал. 1 ГПК досежно уредения в него момент, към който се преклудира правото на страната да оспори истинността на представен по делото документ, разглеждани в светлината на Тълкувателно решение № 5 от 14.11.2012 г. на ОСГТК на ВКС, противоречат на чл. 4, чл. 5, ал. 1 и чл. 121, ал. 2 от Конституцията на Република България.

II.5. Костов, И. За очевидната неправилност на въззивното решение като основание за допускане на касационното обжалване. – Търговско право, **2018**, № 2, 5-11, ISSN 0861-6892.

В статията се разглежда въпросът за съобразността на чл. 280, ал. 2, пр. 3 ГПК с Конституцията на Република България. В основата на аргументацията в нея стои разбирането, че разширяването на предпоставките, при които е допустимо разглеждането на касационната жалба срещу постановеното от въззивния съд решение и улесняването на достъпа до касационната инстанция съответства на конституционния императив производството по делата да бъде изградено по начин, който осигурява установяването на истината.

II.6. Костов, И. За порока на въззивното решение, постановено въпреки наличие на основание за спиране на производството по чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК. – Търговско право, **2017**, № 4, 31-35, ISSN 0861-6892

В статията се обосновава становището, че когато основанието за спиране е настъпило пред въззивния съд, но той е постановил решението без да изчака влизането в сила на решението по преюдициалния за правилното решаване на обусловеното дело въпрос, при обжалването му касационната инстанция ще трябва да отмени решението като неправилно поради съществено нарушение на съдопроизводствените правила (чл. 281, т. 3 ГПК) и да върне делото на въззивния съд за ново разглеждане или с указания за спиране на делото пред въззивния съд до влизането в сила на решението по обуславящото дело.

May 20, 2024

SUMMARY OF RIVIEWED PUBLICATION

of Ivaylo Kostov, PhD, under Art. 107, para. 1, item 17 of the Regulations on the terms and conditions for acquiring scientific degrees and academic positions at SU "St. Kliment Ohridski"

For participation in the competition, scientific publications, in which various issues related to the civil procedure are discussed, are presented. These publications were not used for participation in a previous competition for an academic position and were all published after awarding of PhD degree.

In the announced competition, the candidate participates with one monograph, two studies and four articles.

I. MONOGRAPH:

I.1. Kostov, I. Amendments of the claim. Sofia: Enthusiast , **2023** , 288 p., ISBN 978-619-164-555-8 COBISS.BG-ID - 62203656

The monograph "Amendments of the Claim" has a total volume of 288 pages and includes an introduction, four chapters, a conclusion, a bibliography and an index of terms. The bibliography lists the 73 titles used in the work, of which 64 are in Bulgarian and 9 are foreign titles. The subject of the study is the regulation of the amendments of the claim in Bulgarian Civil Procedure Code of 2007.

The first chapter is devoted to the general characteristic of the amendments of the claim. A brief historical and comparative legal overview is made. The conclusion is substantiated that the Bulgarian procedural system was influenced in the individual periods by different foreign legal systems and knows both the prohibition of amending the claim, especially in the hypothesis of amending the claim without the consent of the defendant, and its principled admissibility. Since the regulation in foreign legislation follows the procedural tradition in individual countries, in some cases the amendment of the claim is in principle permissible (France), in others it is in principle prohibited (Italy), and in others the admissibility

May 20, 2024

of the amendment of the claim is determined almost without the consent of the defendant (Germany).

Based on the opinions in the Bulgarian procedural literature and taking into account the current procedural regulations, the concept of amendments of the claim was derived. It is a procedural action by which, in the pending case, the claimant changes the grounds or petition or one of the parties specified in the statement of claim. This definition takes into account the fact that the preservation of the procedural actions of the parties carried out up to the time of the amendment, which is traditionally supported in the procedural theory when defining the concept of amendment of the claim, tolerates a certain exception when the subject is replaced and especially when the grounds of the claim are changed.

In this chapter, the grounds, the petition and the parties as individualizing elements of the claim are considered in sequence. It is accepted that in the Bulgarian civil process, the grounds of the claim should be understood as specific facts of life, which the claimant alleges, that they actually happened. These facts must correspond to the legal fact/facts of a civil legal relationship, which is the subject of the claim, provided for in the legal norm. The claimant sets out the facts that outline the grounds of the claim. After filing the claim, the law allows the claimant to change the facts giving rise to the contested right in order to correct a mistake made by him or to adjust the filed claim to new facts that change or are relevant to the disputed material right.

The presentation outlines the particularities of the grounds for negative declaratory claims, declaratory claims for nullity of a transaction and declaratory claims for facts. The view is maintained that the particularities of the various negative declaratory claims preclude a single conclusion regarding the facts that form their grounds. In this case, a generally valid conclusion cannot be formed as to whether the grounds of the negative declaratory claim is its individualizing element given the nature of the material legal relationship being protected. It is accepted that the grounds of the negative declaratory claim for the nullity of a legal transaction also includes the defect that makes the transaction null and void. It was concluded that in the case of claims for facts, a single concept cannot be derived for the grounds of the claim - it is always a fact of reality, but in some cases it coincides with the fact - the subject of the case, and in other cases it differs from it.

May 20, 2024

The following paragraphs of this chapter discuss the petition and the parties as individualizing elements of the claim. The claimant should indicate in the petition the substantive right, the dispute on which the court must resolve the court decision, as well as precisely determine the type and volume of the protection sought. For the purposes of amending the claim, it is assumed that under "party" only the main parties in the claim proceedings – the claimant and the defendant – are taken into account.

In last paragraph of the chapter distinctions are made between the amendments of the claim and the correction, the clarification and the addition of the claim.

In the second chapter, the methods of amendments of the claim are discussed. These are the amendment of the grounds, the amendment of the petition and the amendment of the parties. Based on the analysis, the conclusion is reached that the replacement of the subject matter of the case by amending the grounds of the claim is always a permissible form of the amendments of the claim, as long as the requested petition is not changed. By replacing the grounds of claim outlined in the circumstantial part of the claim with another, the claimant is given the opportunity to correct the mistake he made in his claim by introducing new facts into the process. This is the manifested form of amendment of the basis of the claim, which is meant by Art. 214, para. 1 of the Civil Procedure Code, according to which in the first hearing the claimant can amend the grounds of his claim.

In the monograph, it is accepted that the amendments of the claim cannot be used as a means of introducing a new disputed right, not presented to the court with the initial claim, either by adding a new ground or by adding a new petition to the already claimed one. The exclusion of any of the claims initially joined is also not a form of the amendments of the claim and, in particular, of the reduction of the claim. The analysis made leads to the conclusion that the permissible forms of amendments of the petition, which affect the disputed subject, are the replacement of the petition, the reduction of the amount of the claim and the increase of the amount of the claim. The only admissible forms of amendment of the petition by changing the type of protection sought are a change from a action condemnation to a declaratory action and vice versa.

Based on the analysis, it is assumed that the amendments of the claim through the replacement of a party is the change undertaken by the claimant to one of the initial main parties, in which the procedural actions carried out before the change retain their force against the new

May 20, 2024

party. Only the replacement of the claimant or the defendant are the permissible forms of the amendments of the claim.

In the third chapter, the admissible forms of amendments of the claim are examined sequentially. These are the reduction of the amount of the claim, the increase of the amount of the claim, the replacement of the disputed subject matter, the replacement of the type of protection sought and the replacement of the claimant or the defendant.

The statement substantiates the view that the only permissible form of reduction of the claim is the reduction of the amount of the claim. It is accepted that in the absence of legally regulated procedural consequences of this procedural action, the reduction of the amount of the claim does not represent an independent way to dispose of the court with part of the disputed subject. Claimant's statement to reduce the amount of the claim is not, by itself, sufficient to produce the effect sought by the claimant. Another statement must be attached to this statement, with which to link the amendments of the claim with the consequences of one of the possible methods of appeal to the court - withdrawal or refusal of the claim. This second statement must also be made expressly by the claimant, as the court cannot ex officio bind the consequences of the withdrawal or refusal to the reduction of the claim.

In accordance with the conclusions drawn, that the addition of grounds or petition in the already initiated proceedings does not constitute a change in the subject matter, and the Code of Civil Procedure does not allow the subsequent joining of claims on the death of the claimant in the general procedure, it is assumed that the only possible form of the amendments of the claim by increasing the disputed subject matter is the increase in the amount of the claim in the pending case. Apart from that, according to Art. 214, para. 2 of the Code of Civil Procedure, the restrictions in relation to the prerequisites for the amendments of the claim do not apply to the addition of accrued interest or collected proceeds from the property after it has been presented. The latter represents a special case of increasing the subject matter of the case, which is expressly provided for in the law.

Substitution of the disputed subject matter may be effected by the substitution of the cause of action brought or the substitution of the petition in the pending trial. In this form of amendment of the claim, the original disputed subject ceases to be the object of protection in its entirety. Substitution of the grounds of the initial claim occurs when, during the course of the proceedings, the claimant replaces the legal fact or facts with another. In this way, the

May 20, 2024

subjective material right ceases to be the subject of the brought claim and the subject becomes that right that is individualized with the new fact or facts. Based on the analysis, it is assumed that the procedural structure in the replacement of the object does not require an explicit termination of the proceedings on the claim with which the court is seized. After the amendment, the consideration of the claim continues while retaining two of its three essential elements. In view of these conclusions, the generalization is made that under the existing procedural regulation, the amendments of the claim by replacing the grounds or the petition is an independent means of appeal in relation to the initial claim. The admitted amendment of the claim by replacing the subject obligates the court to abandon the examination of the originally filed claim and the ruling on it. The possibility remains open for the claimant to file the same claim again, if the procedural prerequisites for this are present. In contrast to the amendments of the claim by replacing the disputed subject matter, the replacement of the type of protection sought by the claimant is admissible only if there is an interest in such an amendment.

In the paragraph in which the replacement of the claimant or the defendant is considered as a amendment of the claim, relevant conclusions are drawn regarding the essence of the agreement of the parties as a condition for the admissibility of the undertaken amendment. The more general conclusion was made that the amendments of the claim by substituting one of the original main parties in the process is an independent way of disposing of the court.

The subject of the fourth chapter of the monograph is the procedure for amending the claim. Issues related to the balance of process principles in relation to this procedural institute are discussed. The conditions for the admissibility of the amendments of the claim and their application in relation to the various forms of manifestation have been examined successively. Relevant conclusions have been drawn in relation to the nature of the acts of the court, with which it pronounces on the undertaken amendment, as well as the procedural means for controlling the acts of the court in connection with the amendment of the claim. The peculiarities of the amendment of the claim in the special claim proceedings, in the claim proceedings which are preceded by an administrative phase and in the arbitration procedure have been considered.

The conclusion summarizes the main conclusions made in the monograph.

II. STUDIES AND ARTICLES:

May 20, 2024

II.1. Kostov, I. The Amendment of the Claim in the System of Methods for Declining of Jurisdiction by the Court. – Commercial Law Review, **2023** , No. 2, 17-38, ISSN 0861-6892

The subject of the study is the discussion of the issues related to the place of the amendment of the claim among the court -applied methods in relation to the permissible forms of the amendments of the claim - reduction of the amount of the claim, replacement of the disputed subject and replacement of one of the main parties, according to the current procedural regulation in Bulgaria. The conclusion is substantiated that the amendments of the claim, carried out by the reduction of the amount of the claim, the replacement of the disputed subject and the replacement of one of the main parties, leads to the court depositing with part or all of the original subject, respectively with the claim brought by or against the initial claimant or defendant. It is assumed that the replacement of the disputed subject matter or replacement of one of the main parties allowed by the court has a direct effect. This effect occurs independently, without the amendment of the claim being combined with a withdrawal or refusal of the claim. On the other hand, when reducing the amount of the claim, a direct effect cannot be achieved , since the incompleteness in the legal framework does not allow the procedural action taken by the claimant to have the intended consequences, without them being combined with the consequences of the withdrawal or refusal to claim. In order for this form of the amendments of the claim to find its place in the system of methods for declining of jurisdiction by the court, a legislative change is necessary, which will directly regulate the consequences that occur from the amendments of the claim in relation to the part of the disputed law with which the claim is decreases.

II. 2 . Kostov, I. Issues in Admissibility to Cassation Appeal under Art. 280 of the Civil Procedure Code. – Contemporary Law Review, **2019** , No. 1, 7-30, ISSN 0861-1815.

The right of access to court is not an absolute one and may be subject to limitations. Those prerequisites provided for in procedural legislation which concern the admissibility to cassation appeal against decisions of appellate courts must fulfil the requirements established in the practice of ECHR, as well as those of the constitutional regulations in the respective country. The subject matter of the study is the general prerequisite under Art. 280, para. 1 of Code of Civil Procedure, namely where, in its decision, the appellate court has judged on a procedural law matter or a substantive law one, which conditions the admissibility to cassation

May 20, 2024

appeal. A conclusion is drawn according to which the existence of this prerequisite in the procedural regulation is inappropriate as it limits access to cassation appeal and is inconsistent with the role and importance of the cassation instance in the system of courts.

II. 3 . Kostov, I. On the Powers of Court in Determining Ex Aequo et Bono the Amount of Compensation for Non-Material Damages. - Contemporary Law Review, **2021** , No. 4, 56-63, ISSN 0861-1815.

The article considers the scope of the Court's powers when determining the equitable compensation for non-material damages suffered. The conclusion arrives is that, when determining the amount of compensation, the Court is free to make its own estimation of the compensation due and must only be guided by the legal requirement regarding the said compensation, namely that it has to be equitable. When adjudging the compensation, the Court is restricted to what is declared in the statement of claim and the Court is not allowed to adjudge an amount that exceeds the one sought in the petition of the statement of claim.

II.4. Kostov, I. On the Application of the Claim under Art. 124, para. 4 of the Code of Civil Procedure. – Commercial Law Review, **2019** , No. 1, 5-14, ISSN 0861-6892

The subject of the article is the admissibility of establishing the truth or falsity of a document by filing the claim under Art. 124, para. 4, ex. I Code of Civil Procedure. The analysis covers the current procedural regulations, examined in the light of the mandatory practice of the Supreme Court of Cassation. The conclusion arrived is that Art. 133 CPC in the part "do not dispute the authenticity of a document" and Art. 193, para. 1 CPC concerning the moment regulated in it, at which the right of the party to challenge the authenticity of a document presented in the case is precluded, considered in the light of Interpretive Case No. 5 of 14.11.2012 of the General Assembly of Civil and Commercial Divisions of the Supreme Court of Cassation contradicts Art. 4, Art. 5, para. 1 and Art. 121, para. 2 of the Constitution of the Republic of Bulgaria.

II. 5 . Kostov, I. On the Obvious Incorrectness of the Second Instance Court Decision as Grounds for Admitting of an Appeal to Cassation. - Commercial Law Review, **2018** , No. 2, 5-11, ISSN 0861-6892.

May 20, 2024

The article considers the compliance of Art. 280, para. 2, item 3 of the Civil Procedure Code with the Constitution of the Republic of Bulgaria. The basis of the argumentation in it is the understanding that the expansion of the prerequisites under which consideration of the cassation appeal against the second instance court decision rendered by the appellate court is admissible and the facilitation of access to the cassation instance corresponds to the constitutional imperative that the proceedings in the cases be structured in a way that ensures establishing the truth.

II. 6 . Kostov, I. On the Defect of Judgment Given on Appeal Regardless the Existence of Grounds for Stay of the Proceeding under Art. 229, para. 1, item 4 of the Civil Procedure Code. – Commercial Law Review, **2017** , No. 4, 31-35, ISSN 0861-6892

The article substantiates the opinion that when the grounds for stay of the proceeding has arisen before the appellate court, but it has issued the judgment without waiting for the entry into force of the judgment on the preliminary issue, the Supreme Court of Cassation would have to cancel the judgment as incorrect due to a substantial violation of the procedural rules (Art. 281, item 3 of the Civil Procedure Code) and to return the case to the appellate court for a new trial or with instructions the case before the appellate court to be staid until the entry into force of the judgment on the preliminary issue.